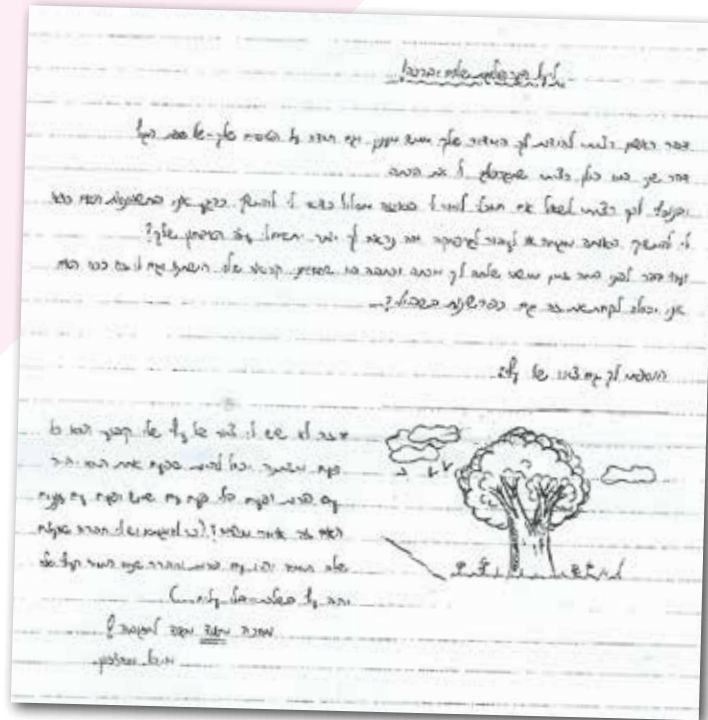

מעבר למילים

מיכל יקרה, שלום וברכה!
כתב ידך קטן ועדין ומצביע על עדינות נפש, צניעות ואישיות ממוקדת.

הכתב הקטן והסדיר משתייך לטיפוס הרציונאלי. מהן תכונותיו של טיפוס מסוג זה? כוח רצון להגשים יעדים בטווח ארוך מתוך נכונות לוותר על הנאות בטווח הקצר. יש לך שיקול דעת מדהים ואיזון נכון ליהנות מהיום יום. הערך העצמי שלך יציב, את פועלת בהגינות ולא נופלת לקטנות. יש לך הבנה לצרכי הזולת, אך יחד עם זאת את לא מוותרת על עקרונות, יש לך עקביות ודבקות במטרה ורמת אמינות גבוהה. אמנם יש לך יכולות מתמטיות, אך העיסוק בחשבונאות לא ממצה את כל הפוטנציאל החבוי בתוכך, יש לך יכולות הומניות, וגם את האפשרות לשלב בין שני החלקים.

את יכולה להצליח מאוד בתחום ההוראה לגיל העשרה. לגבי שאלתך האם לקחת פענוח גרפולוגי של מישהי אחרת ולפרש על עצמך,

זו שאלה מצוינת, ותשובתי, שאפשר, אך בערבון מוגבל, ולהבין שיכול להיות שאצלך סימן אחד יבטא משהו אחר לגמרי, וכן להיפך, סימנים שאת לא תשימי לב אליהם יכולים להיות שונים. העץ מבטא את האינטימיות ושאת בגיל העשרה.

גוע העץ מבטא את הצרכים החזקים שלך. את לא צריכה המון, אבל מה שאת צריכה - את לא יכולה לוותר עליו.

הרבה הצלחה יעל

טיפ שבועי מתוך חכמת הפנים

אדם בעל שיער מתולתל, לרוב יהיה מלא אנרגיה ומלא אחריות.

ניתן לשלוח כתבי יד וכל שאלה לפקס: 03-5780812
לכל השולחים כתב יד: יש לשלוח כתב יד של 10 שורות לפחות. מבחינה גרפולוגית לא מומלץ לאבחון כתב יד מתחת לגיל 15.

קינוח תפוחים מפנק עם עוגיות גרנולה של מן

(10-8 מנות)

המצרכים:

- 10 עוגיות גרנולה של מן מפוררות לפירורים קטנים
- 6 תפוחי גרנד קלופים חתוכים לקוביות
- 50 גר' שמן קוקוס
- 1/2 כוס צימוקים / חמוציות
- 3/4 כפית קינמון
- 2 כפות סוכר חום
- 1 קצפת צמחית
- 4 כפות פודינג וניל

אופן ההכנה:

מפוררים את העוגיות עד לקבל מרקם פירורי.

במחבת ממיסים את שמן הקוקוס, הסוכר והקינמון, מוסיפים גם את התפוחים והצימוקים ומבשלים יחד בין 5 ל-10 דקות.

מעבירים את התפוחים תבנית ואופים בין 20-30 דקות עד שמוזהב.

מכניסים למקרר לכשעה.

בינתיים מקציפים את הקצפת הצמחית, מוסיפים את הפודינג ומקציפים עד להתייצבות.

מרכיבים את המנה:

1. מפוררים בכוסית פירורי עוגיות.
2. מזלפים מעל קצפת עד 2/3 מהכוס.
3. מוסיפים שכבת תפוחים.
4. ומפזרים פירורי עוגיות נוספים לקישוט. בתאבון!

למי התעודה?

הבת שלי בכיתה ה', ומכיוון שיש לה קשיים לימודיים ישבתי איתה על שיעורי הבית ולימוד למבחנים במשך שעות ארוכות. לקראת קבלת התעודות אני לחוצה בשבילה, שהמורות תדענה להעריך את ההשקעה שלה, ולתת לה ציונים טובים כמו שאני חושבת שמגיע לה. אני חוששת שמרוב לחץ אני אשדר לה את רגשותיי. איך אני אמורה להתייחס לתעודה שלה?

כהורים, אנחנו עושים כמיטב יכולתנו בנושא בית הספר. נכון יותר לומר שאנחנו עושים הרבה מעבר למה שעשו אימותינו ובטח דור אחד אחרון. אנחנו קוראים ולומדים על חינוך ללא הרף, בוחרים בקפידה את בית הספר הכי טוב, לומדים עם הילדים, משננים וחוזרים, אבל שוכחים, לעיתים, דבר אחד - אנחנו אחראים, כהורים, לעשות את תפקידנו בדרך הטובה ביותר, אבל האחריות לתוצאות אינה שלנו!

"לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין לבטל ממנה" (מסכת אבות). הכישרונות של הילד, כמו גם ההצלחות שלו, לא תלויים בנו ואינם באחריותנו.

לקחנו על עצמנו, בטעות, את האחריות על הלימודים וגם נושאים בתוצאות וממחרים "ליישר את השטח" אם הילד מעד או נכשל.

כשאנחנו לוקחים אחריות, כהורים וכמחנכים, על ההצלחות של התלמידים, אנחנו מעמיסים על עצמנו את מה שאינו שלנו! כתוצאה מכך נוצרת דינמיקה, שבה, באופן לא מודע, נשיג תוצאה הפוכה - הילד ייקח פחות ופחות אחריות על הלמידה שלו!

אם אנחנו לחוצים כי הלימודים הם "שלנו", פעמים רבות ייראה הילד, משום מה, חסר מוטיבציה ואדיש, אבל אם אנחנו סומכים עליו ולא לוקחים אחריות על מה שלא שייך לנו, הילד ישוב לעשות את חובתו - לשבת וללמוד!

בחברה המערבית, בה אנחנו חיים, רווחת לצערנו התפיסה, שבית ספר זה סוג של גלולה מרה שצריך לבלוע... חוסר אמון מוחלט ברצונו הטוב של הילד למלא את חובתו, ללמוד ולשתף פעולה, מביא אותנו לשנות את הסדרים ולהגמיש קצת את הכללים כדי שתהיה לילד מה שקוראים היום "חוויה טובה של הצלחה"...

זוכרים חוויה בה קיבלתם "חינם-אין כסף" מחמאה או תגמול שלא היו שווים ערך, בעיניכם, למה שנתתם? מה הרגשתם? בחסידות קוראים לתחושה הזו "נהמא דכיסופא", "לחם עוני" או "לחם בזיון". נפשו של האדם בנויה כך שיהיה שמח באמת רק מעמל כפיו, וכל מתנה שיקבל ללא מאמץ הולם, תעורר בו תחושת בושה ובזיון... לכן כשברא כשהקדוש-ברוך-הוא את העולם ורצה להיטיב לנו, נברא, הוא נתן לנו דווקא עול תורה ומצוות.

אבל אצל הילדים שלנו אנחנו מורידים כל העת את רף הדרישות והמאמץ ולעומת זאת, מוסיפים "מתנות".

הילדים של היום מקבלים דפי חזרה למבחן ש"לועסים" את השאלות עד-דק.

(אתם זוכרים, כילדים, מציאות של דפי חזרה? אנחנו נדרשנו לעבור על כל החומר מהמחברת... מי שטרח ודאג למחברת

מסודרת - "אכל בשבת"). הם מקבלים מבחנים חוזרים, כפי שמקובל היום ובעבר לא נשמע (אני זוכרת שמבחן חוזר היה מושג ששייך רק למוסדות לימודיים גבוהים...).

שלא לדבר על מבחנים עם הקלות או מבחנים מותאמים, כאלה ואחרים. נתונים מהשנה האחרונה מצביעים על כך שלא פחות מ-30 אחוז מהתלמידים במוצע מקבלים הקלות במבחן או מבחן המותאם להם אישית! (מישהו כאן זוכר מבחן "מותאם" כשהיה ילד?)

אנחנו חוששים, מתוך חוסר אמון, לתת לתלמיד להתאמץ ולהתמודד עם הלמידה ותוצאותיה ולכן מעדיפים קצת לייפות את המציאות... כדי לספק לו "חוויות הצלחה" מדומות...

אבל על מי אנחנו "עובדים"?

במידה והתלמיד קיבל, על מגש של כסף, ציון או פרס, הוא יודע היטב שהוא לא הרוויח אותו בכבוד. "חוויות הצלחה" האופנתיות בעצם מספרות לו ש"אתה לא יכול לבדך", "אתה קטן ונזקק", "אתה לא באמת רוצה ויכול להתאמץ ולהצליח", ומביעות חוסר אמון בכוחותיו וכישרויו.

אני מבינה שמתנת חיים - מקטינה, ויגיע כפיים - מעצים, אבל לפעמים הלימודים באמת קשים...

בדור ה"אינסטנט" בו אנו חיים, שבו תפיסת העולם השגורה בכל מוצר צריכה ופרסומת היא "מקסימום תוצאה במינימום יגיעה", נדמה לנו ש"קשה" ו"מאמץ" הן מילות גנאי... אנחנו רוצים תוצאות טובות ו"נקיות" מהר, ציק ציק, כאן ועכשיו... אבל אם נבין שקושי הוא הזדמנות ללמידה ו"אימון על החיים", לא נחשוש ממנו... אם השאיפה שלנו, כחברה, היא להכין את הילדים שלנו "לקחת על עצמם את העולם" ולהמשיך את דרכנו, לא ניבהל מילד שמתאמץ ומזיע, טועה, נכשל, אבל אז, כשהוא מצליח, הוא מצליח באמת.

אז מה כדאי לעשות כשיש לילד שלי "תוצאה" כוז של מעשי, כדוגמת תעודה חלשה?

אם אני ממחרת ללמד לקח ולתת לו שיחות מוסר על השקעה ומאמץ, אני עדיין רואה את עצמי כאחראית והלקח שלי הופך לעונש... הילד שלי נשאר, בדרך-כלל, אדיש או מתנגד לדבריי, והעניין רק מחריף.

מה יכול להועיל?

לא להתערב. להישאר נקייה מרצון ללמד לקח או להוכיח אותו, אלא לתת לו ללמוד לבדו את השיעור שקיבל.

אם נחזור לתעודה, במידה והציון גרוע, לא כדאי "להידחק" או לנסות ללמד אותו מה היה אילו... (הוא הלוא שמע את זה מאיתנו כבר כל-כך הרבה פעמים...) אפשר להשתתף ב"נקיות" בצערך ולהביע הזדהות עם הקושי או להציע עזרה אבל - "להישאר בחוץ", מתוך אמון.